

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἑξαετηρικοῦ δραχ. 7.— Ἐξαετηρικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαρτίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 9

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Η « ΜΑΡΙΝΑΡΗ » ΚΑΙ Η « ΓΑΛΔΙΝΕΤΤΑ »

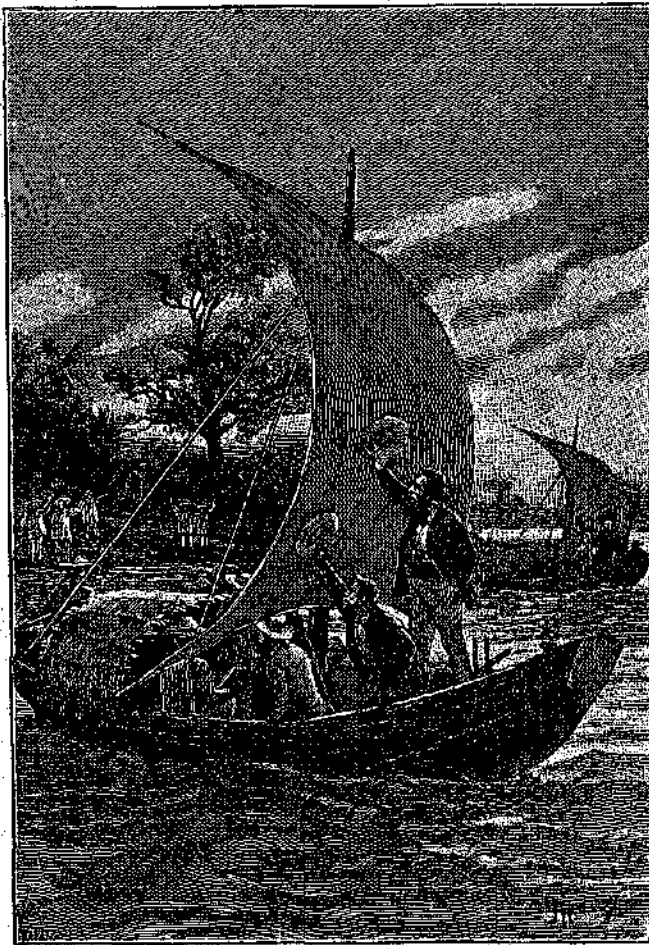
Εἰς τὸ μέσον ὀρθοῦται ἰστός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναρῶνται ἰστίον τετράγωνον ζῦλον ἐν εἶδει κώπης, χρησιμεύον ὡς πηδάλιον, χειρίζεται ὁ κυβερνήτης, ἰστάμενος παρὰ τὴν πρύμνην. Ὅλον τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ πλοιαρίου, ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ ἰστοῦ μέχρι τοῦ ἀκροπρόρου, εἶνε ἄσπετος. Ἐδῶ διαμένει τὴν ἡμέραν καὶ κοιμᾶται τὴν νύκτα τὸ πλήρωμα, ἀποτελούμενον συνήθως ἀπὸ δέκα Ἰνδοῦς, ἓνα κυβερνήτην καὶ ἑννέα ναύτας. Τὸ ὀπίσθιον μέρος, ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ μέχρι τῆς πρύμνης, — ἐκτὸς τῆς θέσεως, ἔπου μένει ὁ πηδαλιούχος, — καλύπτεται ἀπὸ θολωτὸν ὑπόστεγον, τὸ ὁποῖον σχηματίζουν φύλλα φοίνικος καὶ καλάμια μπαμπού, συμπεπλεγμένα. Τὸ ὑπόστεγον τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν θάλαμον τοῦ πλοιαρίου. Περιλαμβάνει τὰς κλινὰς, — στρωμένας ἐκ γόρτου μ' ἓν σκέπασμα ἐλαφρὸν, — τὰ μαγειρικά καὶ τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, ὡς καὶ τὸ μικρὸν πύραυλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μαγειρεύονται τὰ φαγητά, προϊόντα κυρίως θήρας καὶ ἀλιείας. Εἰμπορεῖ δὲ νὰ χωρισθῇ εἰς πολλὰ διαμερίσματα, διὰ παρακετασμάτων ψαθίνων, διότι τὸ ὑπόστεγον μόνον ἔχει μῆκος πέντε ἕως ἑξήμετρων, ἐν ᾧ ὀλόκληρον τὸ σκάφος, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἔχει μῆκος δέκα ἕως ἑνδεκά.

Ὅταν ἔχουν ἀνεμὸν οὐριον, τὰ πλοίαρια τοῦ Ὀρενόκου ἰστιοπλοοῦν, ὄχι ὅμως μὲν μεγάλην ταχύτητα, διότι ἀντιπαλαίουσιν κατὰ τῶν ρευμάτων, τῶν ἀρχατὰ ἰσχυρῶν. Ὅταν λείψῃ ὁ ἀνεμὸς, τότε κινεῖσθαι εἴτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοίτης διὰ κωπηλασίας, εἴτε παρὰ τὴν ὄχθην, ρυμουλκούμενα διὰ σχοινοῦ.

Διὰ τὴν πρώτην περίστασιν, ἔχουν ἀφ' ἑνὸς τὴν *παλάνα*, κάμακα διχαλωτὸν, τὸν ὁποῖον χειρίζονται οἱ ναῦται εἰς τὴν πύραν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ *γαραπάτον*, στερεὸν μπαμποῦ μὲ ἀγκιστρον εἰς τὸ ἄκρον, τὸ ὁποῖον κινεῖ ὁ κυβερνήτης εἰς τὴν πρύμνην. Διὰ τὴν δευτέραν περίστασιν, μεταχειρίζονται τὴν *ἐσπίλλα*, σχοινοῖον ἐλαφρὸν, κατασκευασμένον ἀπὸ ἐλαστικὰς ἰνας φοίνικος καὶ ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπιπλέῃ. Τὸ φέρουν εἰς τὴν ὄχθην, τὸ δένουν ἀπὸ κανένα κορμὸν ἢ καμμίαν ρίζαν, τὸ σύρουν

ἐκ τοῦ σκάφους, καὶ τὸ πλοίαριον οὕτω ρυμουλκεῖται. Μικρὰ λέμβος, ὀνομαζομένη ἰδιωτῶς *κ.σ.ο.υ.ρ.ιάρα*, χρησιμεύει διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς *ἐσπίλλας*.

Τοιαῦτα εἶνε τὰ πλοίαρια τοῦ μέσου Ὀρενόκου, τὰ ὁποῖα ναυλώνονται μὲ τὴν ἡμέραν, διότι ἡ διάρκεια ἐνὸς ταξειδίου, ἐνεκα τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ποταμοῦ, δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ ἐκ τῶν προτέρων. Ὑπὸ τοιούτους ἔθρους ἐσυμφώνησαν καὶ οἱ ταξειδιῶται μασ μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς Βανίβας, οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν εἰς τὴν διάθεσίν των δύο πλοίαρια. Ὁ κ. Μιγκὴλ ἐξέλεξεν ἐμπειρότατον ναύτην τοῦ ποταμοῦ.

• Εἰς τὴν πύραν τῆς *Μαριναρῆς* Ἰσταντο οἱ κκ. Μιγκὴλ, Φέλιπ καὶ Βερνίας. • (Σελ. 70, στίλ. 6'.)

Ἦτο Ἰνδός, ὀνομαζόμενος Μάρτος, τεσσαρακοντούτης, δραστήριος, εὐρωστος, νοήμων, ὁ ὁποῖος ἠγγυῶτο διὰ τὸ πλήρωμά του, — ἑννέα ρωμαίους ἰθαγενεῖς, συνεπισημένους πολὺ εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς παλάντας καὶ τῆς ἐσπίλλας. Ὁ ναύτολος, τὸν ὁποῖον ἐζήτησεν, ἦτο βεβαίως ὑπέρογκος, ἀλλὰ ποῖος τὸν ἐσυλλογίζετο, ἀφ' οὐ ἐπρόκειτο νὰ λυθῇ τὸ σπουδαῖον ζήτημα Γουαδιάρη-Ὀρενόκου-Ἀτάβανου; . . . Ἡ ἐκλογή τοῦ Παύλου Κερμῶρ καὶ τοῦ λογιῶ Μαρσιᾶλη δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ἐπιτυχής. Ἦσαν ἑννέα Βανίβαί ἐπίσης, ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐνὸς μιγάδος, ἡμιγδοῦ καὶ ἡμίσπανου, ἐφωδιασμένον μὲ λαμπρὰ πιστοποιητικά. Ὁ μιγάς οὗτος ὠνομάζετο Βαλδέξ, καὶ ἂν τὸ ταξειδιὸν τῶν ἐπιβατῶν του ἐμελλε νὰ συνεχισθῇ καὶ πέραν τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, διὰ τοῦ ἀνα Ὀρενόκου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναπλεύσῃ μέχρι πηγῶς, εὐχαρίστως θὰ ἔμενον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των. Τὸ ζή-

τημα τούτο όμως θα ελύετο αργότερα, ως εξαρτώμενον από τας πληροφορίες, τας οποίας θα ελάμβανον εις τόν Άγιον Φερνάνδου.

Τό πλοίαριον τών κκ. Μιχέλ, Φέλιπ και Βαρίνα ώνομάζετο Μ α ρ ι π ά ρ η , μέ τό όνομα μιās τών πολυαριθμών νήσων τού Όρενόκου. Διά τόν αὐτόν λόγον, τό πλοίαριον τού λοχιου Μαρσιάλη και τού άνεπιού του, ώνομάζετο Γ α λ λ ι ν έ τ τ α . Είνε περιττόν νά εἴπωμεν ότι και τά δύο θα συνέπλεον ἐκ παραλλήλου, και δι τὸν θά συνηγωνίζοντο ποῖον νά υπερτερήσῃ τό άλλο. Τοιοῦτοι άνώνες ταχυτήτος δέν λαμβάνουν χάραν μεταξύ τών πλοιαρίων τού Όρενόκου, όπως μεταξύ τών άτμοπλοίων τού Μισισσιπή, διότι πάντοτε υπάρχει φόβος προσβολῆς ἐκ μέρους άγρίων Ινδιών, και όταν εἶνε πολλοί μαζί, επιβάλλουν τὸν σεβασμόν καλλίτερα...

Ἡ Μ α ρ ι π ά ρ η και ἡ Γ α λ λ ι ν έ τ τ α θα ἦσαν έτοιμοι νά εκπλεύσουν αὐθιμερόν, άν δέν έπρόκειτο νά έφοδιασθοῦν μέ τὰ αναγκαία τού ταξειδίου. Οι έμποροι τῆς Καϊκάρας ἦσαν εἰς θέσιν νά προμηθεύσουν πᾶν ό,τι εἰρηαιόζετο διά ταξειδιον πολλών εβδομάδων, μέχρις Άγιου Φερνάνδου, όπου οι ταξειδιώται θα ἤδύναντο νάνανεύσων τὰς προμηθειὰς των. Παλῶν άπ' όλα: κονσέρβας, ένδύματα, πολέμοφδια, εἶδη θήρας και άλιείας. Οι ταξειδευόντες διά τού Όρενόκου δύναται νά βασιζώνται πολύ εἰς τό θήραμα, τό όποῖον παρέχουν άφθονον αἱ όχθαι του, και εἰς τούς ιχθύς, οι όποιοι άφθονοῦν εἰς τὰ ύδατά του. Άρ' ένός ό κ. Μιχέλ ἦτο κυνηγός δεξιότητας άφ' έτέρου, ό λοχιος Μαρσιάλης εἰρηαιόζετο επιτυχώς τήν καραμβάναν του' άλλα και τό ελαφρόν κυνηγετικόν όπλον εἰς τὰς χεῖρας τού Παύλου Κερμάρ δέν θα έμενεν οὔτε άδρανές οὔτε άχρηστον.

Έν τούτοις όμως, δέν ζῆ κανείς αποκλειστικώς μέ θήραν και μέ άλιείαν. Έπρσπε νά πάρουν μαζί τών τέτων, ζάχαριν, παστόν κρέας, κονσέρβας λαχάνων και όσπρίων, άλευρον, ρακήν κτλ. Όσον διά καύσιμόν ύλην, τὰ παραποτάμια δάση δέν θα άφρινον νά στυσθοῦν τὰ πύραυλα τών πλοιαρίων. Έ τέλος, κατά τού ψύχους ἢ μᾶλλον κατά τῆς ύγρασίας, ἦτο εύκολον νά προμηθευθοῦν μάλλινα σκεπάσματα, εἰς εκείνων τὰ όποια πωλοῦν εἰς όλα τὰ χωρία τῆς Βενεζουέλας.

Όπως δὴποτε, πολλοί ἡμέραι έπρσπε νά καταναλωθοῦν διά τὰς διαφόρους ταύτας προετοιμασίας. Ἡ βραδυτῆς όμως αὐτῆ εἰπεβάλλετο και δι' άλλον λόγον. Εἰπε τεσσαράκοντα όκτώ ώρας ό καιρός ἦτο άθλιόστατος. Ἡ Καϊκάρα προσεβλήθη άπὸ σφοδρότατην καταιγίδα, εἰς εκείνων τὰς οποίας οι Ινδοί ώνομάζουν σ ο υ μ π ά σ κ ο . Έπρσεν άνεμός νοτιοδυτικός, συνοδευόμενος άπὸ βροχὰς ραγδαιότητας,

αἱ οποῖαι άνύψωσαν σημαντικῶς τό ύδωρ τού ποταμού.

Ό λοχιος Μαρσιάλης και ό άνεπιός του ελάμβανον τήν πρώτην πείραν τών δυσχερειών, τὰς οποίας παρουσιάζει ό πλοῦς τού Όρενόκου. Τὰ πλοίαρια δέν θα ἤδύναντο οὔτε νά περάσουν τό ρεύμα, τό όποῖον εἰχε δυναμώσῃ πολύ ἐκ τῆς αύξήσεως τών ύδάτων, οὔτε νάντισταθοῦν εἰς τόν άνιμον, τόν όποῖον θα εἰχόν αντίπρσφρον. Οὐδεμία άμφιβολία ότι ἤθελον αναγκασθῆ νά επιστρέφουν εἰς τήν Καϊκάραν, και πιθανόν μέ μεγάλας άδύριας.

Οι κκ. Μιχέλ, Φέλιπ και Βαρίνας ύπέμειναν τό έμπόδιον μετά φιλοσοφικῆς άπαθείας. Αὐτοί δέν εἰδιάζοντο καθόλου, και όλίγον τούς έμελλεν άν τὰ ταξειδιον θά παρετίετο όλίγας άκόμη ἡμέρας. Άπεναντίας ό λοχιος Μαρσιάλης εἰθύμονεν, έλυσσοῦσε, καθηράτο τήν πλημμυρίδα, εἰλασφημοῦσε γαλλιστί και ισπανιστί τήν καταιγίδα, και εἰδήσε νά παρεμβῆ, ό Παῦλος διά νά τον καθυσχύασῃ.

— Δέν άρκεί μόνον νά εἰχῃς θάρρος, καλέ μου Μαρσιάλη, τῷ εἶπε· πρέπει νά εἰχῃς και ύπομονήν· θά μας χρεισαθῆ πολύ...

— Θα έχω, Παῦλε· αλλά γιατί αὐτὸς ό αναθεματισμένος Όρενόκος νά μή φαίνεται ευγενικώτερος εἰς τήν άρχήν; — Για συλλογίσου, θεῖέ μου... Δέν εἶνε προτιμώτερον νά φυλάξῃ τήν κλωσύνην του διά τό τέλος;... Παιός ξεύρει άν δέν αναγκασθώμεν νά υπάγωμεν έως τὰς πηγὰς του;... — Ναι... ποιός ξεύρει;... εἰπιθύρσεν ό λοχιος και ποιός ξεύρει τί μας περιμένει εκεί - πέρα;

Τῆν 20 Αύγουστου, ἡ όρμη τού σ ο υ μ π ά σ κ ο υ ἤλαττώθη σημαντικῶς, τού άνέμου μεταβλήθέντος εἰς βόρειον. Αν ό καιρός εἰρηαιόζετο τοιοῦτος, τὰ πλοίαρια θα ἤδύναντο νά εκπλεύσουν. Συγχρόνως τὰ ύδατα κατέπεσαν και ό ποταμός εἰρηαιόζετο πάλιν εἰς τήν κανονικήν του κοίτην. Οι κυβερνήται Μάρτος και Βαλδέξ εἰδηλώσαν ότι ἤμποροῦσαν νάναχωρήσουν τήν πρώτην τῆς άλλης ἡμέρας.

Και πραγματικῶς; ἡ αναχώρησις εἰρηαιόζετο υπό όρους ευνοικατίας. Περὶ τήν δεκάτην ώραν, οι κάτοικοι τῆς πολίχνης συνηθροίσθησαν εἰς τήν όχθην. Ἡ σημαία τῆς Βενεζουέλας έκυμάτιζεν εἰς τήν κορυφήν τού ιστού έκάστου πλοιαρίου. Εἰς τήν πρώτην τῆς Μ α ρ ι π ά ρ η ς εἰσαντο οι κκ. Μιχέλ, Φέλιπ και Βαρίνας χαιρετῶντες και ανταποκρινόμενοι εἰς τὰς ζητωκραυγὰς τών ιθαγενών. Κατόπιν, ό κ. Μιχέλ στραφίς πρὸς τήν Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ν :

— Καλὸ ταξειδι, κύριε λοχιος! άνεκραξεν εἰς τόνον φαιδρόν.

— Καλὸ ταξειδι, κύριε, άπήνησεν ό

γρηαιός στρατιώτης, γιατί αν θα εἶνε καλὸ για σὰς...

— Θα εἶνε και για όλους, συνεπλήρωσεν ό κ. Μιχέλ, διότι θά το κάμωμεν μαζί.

Αἱ π α λ α ν τ σ α ι άνεστηρίχθησαν ἐπὶ τῆς όχθης, τὰ ιστία ανεπετάσθησαν όλοσχερῶς, και τὰ δύο πλοίαρια, ώθούμενα υπό ελαφροῦ άνέμου, εἰρηαιόθησαν πρὸς τό μέσον τού ποταμού, υπό τούς ἦχους τών τελευταίων ζητωκραυγών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

ΑΠΟ ΝΗΣΟΥ ΕΙΣ ΝΗΣΟΝ

Τὸ ταξειδιον τού μέσου Όρενόκου ἠρχισε...

Πόσας ανιάριας ώρας, πόσας μονότονους ἡμέρας, εἰχόν νά διέλθουν ἐπὶ τών πλοιαρίων! Άλλά και πόσας καθυστερήσεις θα ύφίσταντο ἐπὶ ποταμού, ἡκιστα καταλλήλου διά πλοῦν ταχόν!

Τήν μονοτονίαν ταύτην δέν θα ἠσθάνοντο βεβαίως οι κκ. Μιχέλ, Φέλιπ και Βαρίνας. Έως νά φθάσουν εἰς τήν συμβολήν τού Ρουαδιάρη και τού Αταβάκου, εἰχόν ἐν τῷ μεταξύ νά εἰρηαιόθουν γεωγραφικῶς, νά συμπληρώσουν τήν ύδρογραφικήν αναγνώρισιν τού Όρενόκου, νά μελετήσουν τὰ παραποτάμια, τὰ νήσους, τὰ ρεύματα, τὰ στενά, νά εἰρηαιόξουν όλα τὰ λάθη, ἐκ τών οποίων εἰρηαιόξουν άκόμη, ό χάρτης τών μερῶν εκείνων. Ό καιρός διαρρέει ταχῶς διά τούς σφοδρῶς... τούς θέλοντας νά γίνωνται σφωτέρου.

Αν ό λοχιος Μαρσιάλης εἰδήετο νά συνταξειδεύσουν μέ τό αὐτὸ πλοίαριον, αἱ ώραι ίσως δέν θα εἰρηαιόνοντο εἰς αὐτόν και εἰς τόν άνεπιόν του τόσον άτελείωτοι. Άλλ' εἰς τό ζήτημα τούτο, ἡ έπιμονή τού γρηαιού λοχιου ἦτο άπόλυτος, άλλως τε οὔτε ό Παῦλος τῷ έκαμη καμμίαν παρατήρησιν, αναγνωρίζων, φαίνεται, ότι ό θεῖός του εἰχε δικαίον, και δι τούτω εἰρηαιόξε νά γίνῃ.

Μὴ έχων τί άλλο νά κάμῃ, ό Παῦλος εἰδιάβαζε και εἰδιαναδιάβαζε τό σύγγραμμα τού Σαρφανζών, τό τόσον ακριβές δι' όλα τάφοροντα εἰς τόν Όρενόκον, και όδηγόν πολύτιμον τού ταξειδίου. Όταν ἡ Μ α ρ ι π ά ρ η και ἡ Γ α λ λ ι ν έ τ τ α εἰρηαιόσαν εἰς τό μέσον τού ποταμού, εἰδον τούς λόφους, οι όποιοι διακόπτουν εἰδιό κ' εἰδιό τήν ομαλότητα τών περὶς πεδιάδων. Εἰδιό τῆς άριστερῆς όχθης, άθροισμα οικίσκων εἰρηαιόθεν όρατόν περὶ τήν ενδεκάτην τῆς πρώιας. Ἡτο ἡ πολίχνη Καβρούτα, κατοικουμένη υπό τετρακοσίων περίπου Ινδιών Ρουάμων, ἐκ τών οποίων τινές εἰδιεάθησαν άλιόβοντες ἐπὶ μικρῶν ακατίων ἐκ φλοιού δένδρου.

Ό κυβερνήτης τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς ώμῖλει ισπανικά. Όθεν τό παιδίον τῷ άπήνησεν έρωτήσεις, εἰς τὰς οποίας ό Βαλδέξ άπήνητα προθύμως. Τήν εἰρηαιό-

ραν, όταν τό πλοίαριον προσήγγιζε τήν δεξιάν όχθην, ό Βαλδέξ εἰπε πρὸς τόν Παῦλον:

— Νά ό Καπουτσινος, παλαιός Σταθμός Ιεραποστόλων, εἰρηαιόσῃ πρὸ καιροῦ.

— Σκοπεύεις νά σταματήσῃς εἰδιό, Βαλδέξ; ἠρώτησεν ό Παῦλος Κερμάρ.

— Εἰνε άπαραίτητον, εἰπεδιό ἡ άνεμος θα πείσῃ πρὶν νυκτώσῃ. Έπειτα, μόνον ἡμέρα ταξειδεύουν εἰδιό Όρενόκο. Πρέπει νά βλέπῃ κανείς καλά, για νά διευθύνεται.

Τῶντι, οι ναῦται τού Όρενόκου συνειθίζον νάράζονν κάθε βράδιν, παρα τὰς όχθας τού ποταμού, ἡ εἰς τούς όρμους τών νήσων. Διά τούτο ἡ Γ α λ λ ι ν έ τ τ α προσήγγιζε τῶρα τόν Καπουτσινον. Μετά τό τελευταίον γεῦμα, εἰς τό όποῖον παρετίθησαν ώραιοι ιχθύς, άγορασθέντες άπὸ τούς άλιείς τῆς Καβρούτας, οι έπιβάται τών πλοιαρίων παρεδόθησαν εἰς ύπνον βαθύν.

Ός προείδεν ό Βαλδέξ, ό άνεμος εἰρηαιόσασε τὰς πρώτας ώρας τῆς νυκτός, άλλ' ἠρχισε πάλιν νά πνέῃ βορειοανατολικῶς, άμα τῇ αύγῇ. Τὰ ιστία ανεπετάσθησαν και τὰ δύο πλοίαρια, οὔριοδρομοῦντα, άνελαβον τόν πλοῦν άνευ άπευκατίου.

(Έπειτα συνέχισα)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΕΝΟΠΟΛΙΔΟΣ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΑΔΑΜ

Έξ άρβρου τού κ. Αλεξάνδρου Φιλαδέλφους, περιγράφοντος τήν έπισκεψιν τῆς κυρίας Ιουλιέττας Αδὰμ εἰς τήν Ακρόπολιν, παραλαβάνομεν τό κατωτέρω ανέκδοτον:

«Κατά τήν ἡμέραν τών γενεθλίων τῆς, πρὸ δεκαετίας, μεταξύ άπειρών άλλων δώρων, έκομίσθη αἰφνης πρὸς τήν Κυρίαν Αδὰμ άρχαίον μαρμαρινον άγαλμάτιον, εἰδιόχον κάλλους, τό όποῖον άγνωστός Έλλην ἐφ' άμάξης σταματήσας, αφῆκεν εἰς τόν οἶκόν τῆς, μὴ δηλώσας παρά μόνον τήν εθνικότητά του.

«Ἡ κυρία Αδὰμ, εἰδιόσθη αδύνατον νάνακαλύψῃ τόν δωρητῆν τού θαυμασίου άριστουργήματος, τό όποῖον, ως ἡ ίδια μοι εἰρηαιόσε, άποτελεῖ τήν ύψιστην άπόλαυσιν τού βίου τῆς.

— Ίσως, προσέθεσεν, εἰδιόβηθη μὴ συλληφῆῃ ως άρχαιοκάπηλος.

— Δέν ύπηρχε φόβος νά το πάθῃ, παρετήρησα τότε εἰδιό πρὸς τήν ευγενῆ σίτην τῆς Ελλάδος, διότι τό εἰδιόχον άριστοῦργημα τῆς άρχαιότητος, εἰρηαιόχον εἰς τόν οἶκόν σας, εἰνε ως νά επανήρχετο πάλιν εἰς τό πάτριον εἰδιόφος. Ό οἶκος σας άποτελεῖ μέρος τῆς Ελλάδος!»

Νομίζω ότι ώραιότερον φιλοφρόνημα δέν ἦκουσεν έως τῶρα ἡ κυρία Αδὰμ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΚΟΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

Άγαπητοί μου,

«Ἐπιτροπῆς τών Ολυμπιακῶν Αγώνων, κατά τήν άλησιμόνητον έποχῆν τῆς πρώτης αὐτῶν τελείσεως ἐν Αθήναις, διά τό άγώνισμα τῆς ἐπὶ σκοπόν βοῶλης. Έκτοτε εἰχε σχεδόν εἰρηαιόκαλειφθῆ, έως ότου συνέστη ἡ «Πανελλήνιος Σκοπευτική Έταιρεία» υπό τήν προεδρείαν τού κ. Αλ. Ρ. Ραγκαζῆ, — άνδρός φιλοπάτριδος και εἰρηαιόχου, παρέχοντος προθύμως τήν συνεργασίαν του εἰς πᾶσαν κοινωφελῆ έπιχείρησιν, — και ἡ Έταιρεία αὐτῆ τό εἰρηαιόκασε πρὸς ἰδίαν χρῆσιν άπὸ τῆς Έπιτροπῆς τών Ολυμπιακῶν Αγώνων, τό συνεπλήρωσε, και τήν παρελθοῦσαν Κυριακήν εἰρηαιόσε τὰ εἰρηαιόκαίνιά του.

Ἡ εἰρηαιόρτῃ ώραία. Παρισταμένης τῆς Βασιλικῆς Οικογενείας, εἰρηαιόσθη άγιασμός, και κατόπιν ό κ. Αντώνιος Μάτεσσις, ό γνωστός δικηγόρος και λόγιος, όμιλητῆς ἡδὲ ἐκ τών ολίγων τούς όποιους εἰρηαιόχομεν, εἰρηαιόφωνσε τόν πανηγυρικόν.

«Τό έργον, τού όποῖου τελοῦμεν σήμερον τὰ εἰρηαιόκαίνια, — εἰρηαιόσε εἰς τό προσιμόν του ό ρήτωρ — εἰνε τό πρώτον βῆμα πρὸς πραγματοποίησιν ενός μεγαλόν όνειρου. Εἰνε ό πρώτος λίθος, ό κατατιθέμενος ως θεμέλιον γιγαντιαίου οικοδομηματος... Τό όνειρον εἰνε ώραιόν, όσον εἰνε ώραία ἡ έννοια τῆς πατρίδος· τό οικοδόμημα εἰνε μέγα, όσον εἰνε μεγάλη ἡ εἰρηαιόική ἰδέα.»

Και άρ' οὔ ύπέμνησε τήν σημασίαν και τάποτελέσματα τῆς περὶ τὰ όπλα άσκήσεως τών λαῶν, όσα αναφέρει ἡ ἱστορία, άρχίτας άπὸ τῆς άρχαίας Σπάρτην και τῆν Ρώμην, προχωρήσας διά τῆς μεσαιωνικῆς Γερμανίας και καταλήξας εἰς τήν νεωτέραν Έλβετίαν, άνέφερε κατόπι τούς θαυμασίους λόγους τού Ἰταλοῦ πατριώτου Ρικαζόλη, ό όποῖος εἰς μιάν περιφήμον «Επιστολήν πρὸς τό "Εθνός» λέγει :

«Τήν σωματικήν κατάπτωσιν παρεηκολούθησεν ἡ ευτέλεια τών ψυχῶν και πᾶν

εἰδος ἠθικῆς παρακμῆς. Ό συγγραφεύς, μὴ ὢν στρατιώτης και πολιτῆς συγχρόνως, άπόλεσε τό άνδρικόν τῆς έμπνεύσεως· και ἡ χεῖρ τού καλλιτέχνου, ἡ όποια άπέμαθε νά σφίγγῃ τόν σίδηρον, πρὸς υπεράσπισιν ποδοπατουμένης πατρίδος, δέν εἰχε πλέον τήν δύναμιν νά πλάσῃ οὔτε νά ζωγραφίσῃ τήν διαυγῆ τού Κάλλους μορφήν. Σώματα εἰρηαιόρσιμα και εἰρηαιόξες μαλθακαί δέν γεννῶσιν οὔτε άνδρικά έργα οὔτε γενναίας σκέψεις. Ἡ δὲ πατρις σήμερον εἰχε άνάγκην άμφοτέρων, και θέλει νά βλέπῃ εἰς πᾶν τέκνον τῆς και ένα εἰρηαιόξομενον πολίτην, εἰς πάντα πολίτην και ένα στρατιώτην.»

Υπέρ τοιαύτης ἰδέας, υπέρ τοιοῦτου ευγενούς και μεγαλό σκοποῦ, θά εἰρηαιόσθῃ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς και ἡ «Πανελλήνιος Σκοπευτική Έταιρεία.» Πρόκαλοῦσα τήν άμιλλαν, κινούσα τόν ζῆλον και τήν όρεξιν, παρέχουσα τιμὰς και βραβεῖα εἰς τούς διακρινόμενους, σκοπεῖ νά εἰρηαιόσῃ τούς νέους εἰς τὰ όπλα, νάναδείξῃ σιγά-σιγά καλούς σκοπευτάς, νάναπτύξῃ μιάν τών μεγαλητέρων ἀρετῶν τού στρατιώτου. Και ἰδοῦ υπό πόλιν έννοιαν θά συστήσῃ σήμερον εἰς τούς φίλους μας εἰς τούς σφριγγολοῦς και φιλοπάτριδας εἰρηαιόβους τῆς σῆμερον, οι όποιοι θά εἰνε οι καλοὶ στρατιώται τῆς αύριον, τό Σκοπευτήριον και τήν Σκοπευτικήν Έταιρείαν. Όχι ως διασκεδάσιν, όχι ως άπλήν σωματικήν άσκησιν, όχι ως συμπλήρωσιν τῆς ελευθέρως άγωγῆς, άλλ' ως προπόνησιν κυρίας τού μέλλοντος στρατιώτου, τού μέλλοντος υπερασπιστοῦ τῆς πατρίδος. Ἡ διετής ἡ τριετής θητεία, τήν όποίαν θά προσκληθῆτε μετ' ολίγα έτη νά εκπληρώσετε, δέν θα εἰρηαιόκτη, αὐτῇ μόνῃ, νά σας εἰρηαιόσῃ τελειώσεἰς τὰ όπλα. Πρέπει νά σας εἰρηαιόσῃ π ρ ο π α ρ ε σ κ ε υ α μ ε ν ο υ ς . Και ἰδοῦ ἡ «Σκοπευτική Έταιρεία» ἡ όποια σήμερον σὰς παρέχει τήν ευκαιρίαν και τὰ μέσα νά σκηθῆτε εἰς τήν σκοποβολήν. Έρχεται, βλέπετε, ως συμπληρωμα τῆς γυμναστικῆς, τήν όποίαν κάμνετε εἰς τὰ Γυμναστήρια. Νά γίνετε φίλοι τῆς Σκοπευτικῆς Έταιρείας, — όσοι εἰρηαιόρεῖτε, όσοι εἰχετε τήν άπάταιουμένην ἠλικίαν, — και νά συγνάξετε εἰς τό Σκοπευτήριον. Αὐτό σήμερον εἰνε τό καθήκον παντός φιλοτίμου νέου. Θάσκηθῆτε, διά νά φανῆτε μιάν ἡμέραν χροῖσμοι εἰς τήν πατρίδα. Αδιάφορον άν τὰ όπλα δέν θα εἰνε τό κύριόν σας επάγγελμα. Πᾶς Έλλην στρατιώτης.

Αὐτό εἰνε τό σύνθημα, δι' οὔ θα σωθῇ ἡ πατρις, τήν όποίαν τόσοι κίνδουνοι άπειλοῦν πανταχόθεν, άλλ' ἡ όποια άτενίξει μετ' εἰρηαιόδος εἰς τούς νεαρούς υπερασπιστάς τῆς.

Σὰς άσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΟΥΛΙ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Η δεσποινίς Άνθη Γερουτίδου λέγει πρὸς τὸν μικρὸν κηπουρὸν Κώστα :

— Κώστα, μὲ γιὰ κὺτταξὲς καλλίτερα ! Δὲν εἶνε δυνατὸν ἰ κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε τὸ πουλί . Τώρα ἀκουσα τὴ φωνὴ του .

— Κυρά μου, δὲ βλέπω τίποτε ἰ ἀπαντᾷ ὁ Κώστας . Κ' εἶμένα μου φαίνεται περιέργο πὸς ἐχάθητε ἐσεῖ, γιατί κ' ἐγὼ τὸ ἀκουσα πὸς φωνᾶς .

— Μὰ πὸς νὰ ἐπερῶσαι ; Ἄς φωνάζῃ ὅσον θέλει ἡ δεσποινίς Άνθη Γερουτίδου ! Τὸ πουλί της δὲν θὰ εὐρεθῇ ποτέ, ἂν δὲν τὸ ξετροπιάσουν ὁ φίλος της Διακλάσιος .

Ἀγέλωτας . Οἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων .

ΔΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' . (Συνέχεια) ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Εἶνε δύσκολον νὰ ἐνθυμηθῇ παιδίον ἐξαετὲς τί συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν . Καὶ ἡ Ρόζα, μολοντί ζωηρὰ καὶ εὐφυής, δὲν ἤτο προικισμένη μὲ μεγάλην μνήμην . Ἐκύτταξε τὴν Ἑλλην . ἐκίνησε τὸ κεφαλάκι της καὶ εἶπε :

— Δὲν τὴν θυμοῦμαι καθόλου .

— Ἐγὼ σὲ θυμοῦμαι ἰ ἀνέκραξεν αἰφνιδίως ἡ Ἑλλη . Μοῦ ἔσπασες τὴν κούκλα μου !

— Πὸς ; τὴν θυμάσαι ; ... εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ; ... ἠρώτησεν ὁ θεῖος Ἄρχης, πολὺ συγκεκίνημένος .

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλλη, θυμοῦμαι πὸς μου ἔσπασε τὴν κούκλα μου, ἐστὶ βαπόρι ... Ἐπειτα, ἤμαστε πάλι μαζί ὡς ἐκείνη τὴ μικρὴ βάρικα πὸς ἀνεδοκατέβαινε, κ' ἐπεινούσαμε, ὡ πὸς ἐπεινούσαμε !

— Ἐρχεσαι ἐστὶ σπῖτι μου μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι ὕστερ' ἀπὸ μίαν ὥραν ; εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε πρὸς τὴν γυναῖκα . Θὰ σκεφθῶ ἐν τῷ μεταξῷ καὶ θὰ σου εἰπῶ τί εἰ μὲν νὰ κάμω γι' αὐτή . Ἐνδιαφέρομαι πολὺ, διότι ἡ ἀνεψιά μου καὶ αὐτὴ ἐταξείδευσαν μαζί, καὶ πρέπει νὰ ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν ἴδιον ναύτην .

— Μπᾶ ! ἀλήθεια ; εἶπεν ἡ γυναῖκα . Ὅποτε κάτι εἰμπορεῖ νὰ μάθωμ . Μάλιστα, μάλιστα, νὰ σὰς τὴν φέρω μετὰ χάρας . Θὰ εἶνε βέβαια ἀρχοντοπούλα ἰ αὐτὸ πᾶν φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴ γλώσσά της καὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους της . Τελος πάντων, θὰ ἐλθωμ ἐστὶ ἀρχοντικὸ σας, καὶ εὐχαριστοῦμ πολὺ τὴν Εὐγενεία σας !

Θεῖος καὶ ἀνεψιά ἐπήραν τὸν δρόμον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ἤρχισεν νὰ κάμνη ψῆχος καὶ ἡ Ρόζα δὲν ἤ

μποροῦσε νὰ μείνῃ περισσώτερον ἐξω .

— Φαντάσου, τὴ εἶλεν ὁ κ. Βῶρκε καθ' ὁδόν, νὰ σε πῆγαιναν καὶ σένα εἰς τὸ σπῖτι τῶν πτωχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἀντὶ νὰ σε φέρουν εἰς τὸ δικό μου !

Ἡ ἰδέα αὐτὴ παρ' ὀλίγον ναναβίβασί, δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της Ρόζας .

— Μ' αὐτὸ ἤτο ἀδύνατον, θεῖε Ἄρχη, γιατί ἐγὼ εἶμαι ἀνεψιά σας ἰ ἀπῆντησεν μετ' ὀλίγον ἡσυχος, διότι ἤσθάνετο ὅτι ἤτο τώρα ἐξησφαλισμένη ἐναντίον παντὸς κινδύνου .

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ γυναῖκα ἐπρουνεσίασθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κ. Βῶρκε, μετὰ τὴν Ἑλλην . Ἐφερε μαζί της καὶ μικρὸν σάκκον πάνινον, τὸν ὅποιον ἀδειασεν ἐπάνω ἐστὶ τραπέζι .

Ὁ σάκκος οὗτος περιεῖχεν ἐν χαρτοφυλάκιον, μὲ ἀσήμαντα σημεῖωματα, τὰ γράμματα τῶν ὀσπίων ἤσαν μισοσβυρμένα ἰ ἐνὰ βόστρυχον μαύρων μαλλιδῶν δεμένον με κορδελίτσαν, καὶ μίαν φωτογραφίαν παλαιάν, ξεθωριασμένην, ἐπὶ τῆς ὁποίας μόλις διεκρίνετο ἡ εἰκὼν γυναικὸς κομψῶς ἐνδεδυμένης καὶ ἐπτάκτου ὠραιότητος . Ἡ φυσιογνωμία της ἤτο συμπαιθῆς καὶ ἐκφραστικὴ, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ της κανονικὰ καὶ λεπτότατα . Ἀπὸ κάτω ἀνεγινώσκετο μόνον μία λέξις : Ἑλλη . Ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἐν βαρῷ ἐγκόλπιον ἐκ χρυσοῦ . Ὁ κ. Βῶρκε ἐπίσε τὸ ἐλατήριον, τὸ ἤνοιξε, καὶ εἶδε μετὰ ἐν μικρογραφίᾳ τὴν εἰκόνα τῆς ἰδίας ἐκείνης Ἑλλης, τῆς ὁποίας ἡ φωτογραφία εὐρίσκετο εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον . Ἄλλ' εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐγγολπίου, ἡ ὁποία διετρεφετο κάλλιστα, ἡ ὠραιότης της γυναικὸς ἤτο ἐξαισία, καταπληκτικὴ δὲ ἡ ομοιότης αὐτῆς μετὰ τὴν μικρὰν Ἑλλην .

— Καὶ δὲν ἐπώλησες ἀκόμη αὐτὸ τὸ βαρῷ χρυσαφικό, πὸς ἡ ἀξία του εἶνε τόσῳ μεγάλη ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βῶρκε τὴν πτωχὴν γυναῖκα ἐκπληκτος .

— Ὁ ἄντρας μου δὲν το εἶδε, ἀπεκρίθη ἐκείνη, εἰδεμὴ τώρα θὰ ἤταν πουλημένο . . . Ἐγὼ ὁμῶς, πὸς νὰποφασίσω νὰ το πουλήσω, πὸς ἔχει μέσα τὴ ζωγραφία ; Καὶ βέβαια θὰ εἶνε ἡ καμμένη ἡ μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ . Τί νὰ σας πῶ ἰ δὲν ἐβαστοῦσε ἡ ψυχὴ μου νὰ το κάμω .

Ὁ κ. Βῶρκε, εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ χρηστότης τῆς πτωχῆς γυναικὸς, ἤνοιξε τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐβγάλεν ἐνα χαρτονόμισμα εἰκοσι λιτρῶν .

— Πάρε το, τῆς εἶπε, σοῦ ἀξίζει . Λίγοι ἀνθρώποι θὰ ἔκαμαν ὅ,τι ἔκαμες σὺ . Τώρα, θὰ σου ἐξηγήσω τὰ σχέδιά μου . Μοῦ ἀφίνεις ἐδῶ τὴν Ἑλλην δύο-τρεῖς ἡμέρες ; Ἡ οἰκονόμος μου θὰ τὴν περιποιηθῇ καὶ ὅ,τι ἐνδύσει μετὰ καλαῖὰ φορέματα τῆς μῆς Ρόζας . Θέλω νὰ τὴν ἐξετάσω, νὰ τὴν σπουδάσω ὀλίγον, πρὶν ἀποφασίσω ὀριστικῶς τί θὰ κάμω δι' αὐτήν . Μοῦ φαίνεται, πὸς νὰ σου πῶ, ὅτι καὶ δεύτερον κοριτσάκι μοῦ στελεῖται ἡ θάλασσα, καὶ δεύτερον εἶ σ π ρ ο π ε ρ ι σ τ ε ρ ἄ κ ι , ὡ προσέθεσε γελῶν . Ἀρὰ γὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἔχει πλέον γονεῖς, δὲν ἔχει κανένα ; Τὰ καμμένα τὰ παιδάκια ἰ Συλλογιζομαι τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἀγαπητὴ μου Ρόζουλα, ἂν τὴν ἐπῆγαιναν σὲ κανένα σπῖτι ξένο .

— Ὅχι ! ἀνέκραξε τότε ἡ Ρόζα ἰ αὐτὴν δὲν τὴν ἔστειλεν ἡ θάλασσα σὲ σὰς ! Ὅχι, αὐτὴ δὲν εἶνε τὸ ἄσπρο σας περιστεράκι . Ἐμένα σὰς ἔστειλε . . . ἐγὼ εἶμαι τὸ ἄσπρο σας περιστεράκι καὶ κανένας ἄλλος ! Ὅτε ἤτο δυνατόν ποτὲ νὰ με ἀρίσουν σὲ σπῖτι ξένο, γιατί ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνεψιά σας, καὶ οὐδεὶς εἶσθε ὁ θεῖος μου Ἄρχης !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΡΟΖΑ ΚΑΙ ΒΛΛΗ

Ἐνα φουστανάκι ἀπὸ τσόχαν στακτερὴν, τὸ ὅποιον εἶχε γίνῃ πολὺ κοντὸν διὰ τὴν Ρόζαν, ἤρχετο τῆς Ἑλλης λαμπρὰ Ὅπωςδὴποτε ἠναγκάσθησαν νὰ στενεύσουν ὀλίγον τὴν μέσην καὶ τὰ μανικά, διότι ἡ μῆς Ρόζα ἤτο στρουγγυλὴ καὶ παχουλὴ, ἐν ὃ ἡ Ἑλλη ἤτο λεπτὴ καὶ ἴσια σὰν κυπαρισσάκι . Εὐρέθησαν ἐπίσης καὶ μερικὰ ἀσπρόρουχα, τὰ ὁποία ἡ Ρόζα εἶχε παύσει νὰ μεταχειρίζεται πρὶν χαλάσουν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ εὐρωστὰ παιδιά, τὰ ὁποία μεγαλώνουν γρήγορα .

Πρῶτα-πρῶτα ἡ Βριγιτὰ ἐφρόντισε νὰ κάμῃ τῆς Ἑλλης ἐνα ζεστόν λουτρόν καὶ νὰ τὴν σαπωνίσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι εἰς τὰ πόδια . Ἐπειτα ἐκτένισε τὰ ἄφθονα καὶ ὠραῖα μαλλιά της καὶ τὰ ἔκαμε μίαν πλεξίδαν χονδρὴν . Τέλος τῆς ἐφόρεσε τὴν παλαιάν ἐνδυμασίαν τῆς Ρόζας καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν αἴθουσαν, νὰ εὐρῇ τὸν κ. Βῶρκε .

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

Ι ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ

Λοιπόν, ὁ Φασουλάκης ἐβούλιασε μαζί με τὸ κατάρτι, πὸς εἶχεν ἀγκολιάσῃ, κ' ἐπῆγε κάτω-κάτω ὡς τὸν πάτο τῆς θάλασσας .

Εὐτυχῶς, ἀνέβηκε πάλι ἐπάνω, σκαρφαλωμένος πάντα εἰς τὸ κατάρτι . Καὶ τὸ κατάρτι ἀρχισε νὰ πλέῃ, καὶ ὁ ἀνεμος σιγά-σιγά τὸ ἐβγάλεν εἰς τὴν ξηρὰν .

Ἐκεῖ ὁ Φασουλάκης, μισοπεθαμένος, ἐρρίφθη ἐπάνω ἐτὴν ἄμμο . Πρῶτα-πρῶτα ἔκαμε ἐνα ἄσααχ ! . . . ἔπειτα ἐγονάτισε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Παντοδύναμον Θεόν, ὅπου τὸν ἐσώσεν .

Ἀφοῦ ἀνεπαύθη ὀλίγον, ἐσηκώθη καὶ ἐξεκίνησε διὰ νὰ εὐρῇ κανένα ξενοδοχεῖον, γιατί ἐπεινούσε καὶ ἤθελε φαγί, γιατί ἐνύσταζε καὶ ἤθελε κρεβάτι . . .

Ἄλλὰ πὸς ξενοδοχεῖον ἰ ὤρεκ ὀλοκλήρες ἐπεριπάτησε, χωρὶς νὰπαντήσῃ οὔτε χωριό, οὔτε σπῖτι, οὔτε καλύβα . Ἐτοί ἀναγκάσθηκε νὰ φάγῃ μόνον ἰ ἀγρίους καρπούς, οἱ ὁποῖοι, εὐτυχῶς, ἤσαν ἐξοίρετοι καὶ διὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐσπλωθῇ ἐπάνω ἐτὴν ἄμμο, ἡ ὁποία, εὐτυχῶς πάλιν, ἤταν μαλακὴ καὶ χλιαρὰ .

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξανάρχισε τὰς περιουσίας του . Ἄλλα ὅπως καὶ χθέα, δὲν ἀπάντησε καὶ σήμερα οὔτε χώρα, οὔτε χωριό, οὔτε ξενοδοχεῖο, οὔτε σπῖτι κανένα . Μάλιστα δὲν ἀπάντησε καὶ οὔτε ἀνθρώπο πουθενά, οὔτε ἀνδρα, οὔτε γυναῖκα, αὐτε παιδί, — ψυχὴ γεννημένη !

Φαίνεται, ὅτι τὸ μέρος, ὅπου τὸν ἐβγάλε τὸ κατάρτι, ἤταν νησί — δηλαδὴ ξηρὰ περιτριγυρισμένη ἀπὸ θάλασσα, — καὶ ὅτι τὸ νησί αὐτὸ ἤταν ἐρημο, με ἄλλους λόγους ἀκατοίκητο .

Ὡ, δυστυχία ! Τί θὰ κάμῃ, τί θὰ γίνῃ ὁ δυστυχῆς Φασουλάκης ; Εὐτυχῶς, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ παιδιά πὸς τὰ χάνουν καὶ ἀπελπίζονται εὐκολα .

— Ἄν ἐδῶ δὲν ὑπάρχη οὔτε χώρα οὔτε χωριό, (λέγει μετὰ τὸν νοῦν του,) ἐγὼ δὲν θὰ σκάσω . καὶ ἂν δὲν ὑπάρχη οὔτε σπῖτι οὔτε σπιτάκι, ἐγὼ θὰ κατασκευάσω ἐνα ἐστὶ στιγμή .

Πέρνει ἐνα πριόνι καὶ ἐνα μπαλτᾶ ἀπὸ τὸ ναυαγισμένο καράβι, καὶ ἀρχίζει τὴν ἐργασία .

Τὸν βλέπετε ; Πριονίζει κορμούς δένδρων, γιὰ νὰ φτειάσῃ τὸ σπῖτι .

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς της . διότι ἡ Βριγιτὰ δὲν ἀφίνε τὴν μικρὸν ξένην νὰ πλησιάσῃ τὴν Ρόζαν, πρὶν νὰ κανονισθοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὰ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς περιβολῆς της .

— Ἐλα ἐδῶ, μικρούλα μου, τὴ εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε, τεινὼν τὴν χεῖρα του με ὕψος ἐνθαρρυντικόν .

Ἡ Ἑλλη ἐπροχώρησε βραδέως καὶ ἔδωσε τὸ μελαγχρονὸν χεράκι της . Τὰ λαμπρὰ μάτια της μετὰ τὰ κατὰμαυρα φρύδια προσηλθόντο ἐπὶ τοῦ κ. Βῶρκε με συστολήν, τὰ δὲ κινήματά της εἶχαν τὴν πλήρη χάριτος δειλίαν δορκάδος τρομαγμένης .

— Ἐλπίζω, ὅτι εἶσαι καλὸ κοριτσάκι, τὴ εἶπεν ὁ κύριος Βῶρκε .

Ἐκίνησε τὸ κεφάλι της ἐπιβδκιωτικῶς .

— Ναί, δὲν ἐκλεψα ποτέ μου ἀπήντησε μόνον μία φορὰ εἶπα ἐνα παραμῦθι τῆς γαργιάς μου .

Μετὰ τὴν λέξιν ἀπαρμύθι ἤθελε νὰ εἶπῃ «ψεῦμα» ἰ ἀλλ' ἡ Ρόζα δὲν το ἐνόησε .

— Καὶ τί παραμῦθι ; ἠρώτησεν ἀφελῶς τὸ παραμῦθι τῆς Στακτοπούτας . . . Καὶ εἶνε καλὸ πρᾶγμα αὐτό ; Δὲν της ἀρέσουν τὰς γαργιάς σου τὰ παραμῦθια ; Ἡ μορφή της Ἑλλης ἐφωτίσθη ἀπὸ φαιδρότατον μειδίαμα .

— Καλὴ τί λῆς ; ἀνέκραξε δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα νὰ λέγῃ κανεὶς ψεῦματα ; Ὅμως, ἐνα μονάχα εἶπα γιατί ἡ γαργιά μὲ δέρνει, καὶ τὴ φοβάμαι .

Νέος κόσμος ἠνοίγετο ἐνώπιον τῆς Ρόζας ἰ ἐμάνθανεν ὅτι ὑπάρχουν παιδιά πὸς λέγουν ψεῦματα, πὸς δέρνονται, πὸς φοβούνται . . . Σχεδὸν τρομαγμένη, ἐστράφη πρὸς τὸν θεῖον Ἄρχην, ὡς διὰ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του . Καὶ οὗτος ἤρχισε τώρα νὰ μιμνῶσθῃ ἂν ἔκαμε καλὰ, εἰσάγων εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν μικρὸν ἐκείνην ξένην .

— Ἡ Ἑλλη δὲν ἀνετράφη ἔπως σὺ, ἀγαπητὴ μου Ρόζα . Ἐδῶ κανεὶς δὲν λέγει ψεῦματα καὶ κανεὶς δὲν τρώγει ξύλο . . . Ἑλλη, ἡ μῆς Ρόζα θὰ σου δείξῃ ζωγραφίς, ἐξηκολούθησε, δεικνύων πρὸς τὴν ἀνεψίαν του ἐν τῶν προσφιλῶν της βιβλίων . Χωρὶς πολλὰς παρακλήσεις, ἡ Ρόζα ἤρχισε νὰ φυλλομετρή τὸ βιβλίον καὶ νὰ ἐξηγή τας εἰκόνας .

— Κὺτταξὲ αὐτὸ τὸ μπεμπέ πὸς εἶνε ἐτὴν κούνια . Ἡ μαμά μου τοῦ λέγει ἐνα τραγουδάκι, διὰ νὰ το ἀποκοιμίσῃ .

Ἡ Ἑλλη ἐκύτταξε τὴν εἰκόνα, καὶ ἔπειτα ἐκίνησε τὸ κεφάλι της με ὕψος ἀπογοητεύσεως .

— Δὲν εἶνε ἡ μαμά μου, εἶπεν . Ἡ μαμά μου ἐμεινεν ἐκεῖ-πέρα, ἐστὸν ἄλλον τόπο . . . Ἐγὼ ὁμῶς εἶχα μίαν κουνίτσα . . .

(Ἐπειτα συνέχεια .)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ

αρχίδα τοῦ Ἄθρου — ὁ Στέφανος Δά-
φνης μετ' τὴν Ζηλευμένην Βουκοπούλαν καὶ
τὸν Δαβόλακιν. — ὁ Ἐρμῆς μετ' τὴν Στρατιανὴν
Ἀμαθόνα, Ἀργυρόταρον καὶ Σωφρανὸν Ορί-
οντα. — ὁ Ἐλκιδὸν μετ' τὸν Ἐθρικὸν Ἰ-
μνον. — ὁ Κιαχὸς Ορίων μετ' τὸν Νοσταλγὸν
Ἑλληνα, Μαργαριτοφόρον καὶ Μανταρινὸν τῆς
Ιλίου. — ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας μετ' τὴν
Ποιμενίδα τῆς Ἀίφρας, Γ'αυλάδων Ἀθού-
ρα, Ἀγγελὸν τῆς Ἐυτυχίας καὶ Περθεσσαρ
Καρδιαν. — ἡ Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη μετ' τὴν
Μαργαριτοφόρον, Νοσταλγὸν Ἑλληνα (μετ' τὸ
νομά του) καὶ Μικρὸν Γομνασιόπαιδον. — ὁ
Παρθενὸν μετ' τὴν Ἰνώ. Ρωμικὴν Καραμέ-
λαν καὶ Πέτρον. — ἡ Μαργαριτοφόρος μετ' τὸν
Χιότην Σουλιάτην, Προσωπιδόφορον Ἰαπώ-
την, Νυκτοκόρακα καὶ Πληρομένον Ἀετὸν
(μετ' τὰ δνόματά του). — ἡ Μαγικὴ Εἰκόδι μετ'
τὸν Κυκλαδίτην, Σπαρτιατικὸν Ζωμὸν καὶ
Πενταμένον Καρχαρίαν. — ὁ Νοσταλγὸς Ἑλ-
λην μετ' Ὀλίβιν τὸν Γραμμάτην Ἀθηνοῦ Φίλην,
Ασπαρδαλιν καὶ Ροβέρτον Γεωργίου. — ἡ
Σαθή Βοδωίτις μετ' τὸν Σπαρτιατικὸν Ζωμὸν,
Νυκτοκόρακα καὶ Τρομοσθῶνον Ἀστέρι. — ἡ
Ἀγριοδιόξετα μετ' τὸν Ἐρωτὸν Νέφος, Ἑλα-
γορ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Ἐυτυχῆ θνητῆν.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Δι-
άπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Φυλλορ Τριαν-
ταφυλλοῦ (πολὸν ευχαριστοῦμαι θά σου ἔκαμα αὐ-
τὴν τὴν χάριν ἀλλὰ, δυστυχῶς, εἰ τὰ μέρη ποῦ
ἀναφέρει, δὲν ἔχω συνδρομῆς.) Πολύτην
τῆς Νάξου (εἰς τὴν προκρίθειν τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ, ἡ ὅποια θά γίνῃ ἐν καιρῷ, θά ὀρῆται ἡ
προβεςία μέχρι τῆς ὁποίας θά εἶνε δεκταὶ αἱ
Ἀσκήσεις πρὸς τὸ παρὸν ἔτος, διὰ τὰ ἔχον
ἐτοίμοις.) Σάβηνη Σουλιάτην (ἐλπίζω δεῖ ἡ
Ἐνδοκίτη Κυριακὴ θά δημοσιεύσῃ ἐντός τοῦ
Μαρτίου.) Ἐρωτὸν Φαρμάκιν, Λεωνὸν Ἰακύνθον
(ἡ Κική σ'εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ἀγγελίαν,
θὰ ἐπροσφορῶσιν ἄλλοις τὰ ἔτος τὸν ἀπὸ τῆς
τῆς γάλα τῆς, καὶ ἂν εἶνε παρακοστῆ, ἔνεκα τῆς
ἡλικίας τῆς, θλῆπεις, εἰ εἰ ἀρτυρομένη.) Ποιμενί-
δα τῆς Δίφρας, Βασιλέα τοῦ Κατέρου ([Ε] διὰ
τὴν ὄρατον ἐπιστολὴν θὰ περὶδία σου ἐ-
στῆσαν ἐλπίζω θὰ δὲν θανατηθῶν τὴν ἐπι-
στολὴν καὶ ἄλλων Ἰπποναύχων, διὰ τὰ μου ἔ-
ναγρήφης...) Μικρὸν Κατεργάρον ἄντασπάχο-
μα τῆ ἀδελφῆ σου.) Πάναρ Λούλαν ἱαπὺ
νὰ φαντασθῶ θὰ τὸ 6 λεπτά τὸ εἶχε διὰ τὴν
δημοσίευσιν, ἀρ' οὐ κίθς λέεις στοιχίζει πέντε
λεπτά ἐπομένως διὰ τὴν δημοσίευσιν ἐκείνην, ἀ-
ποτελουμένη ἀπὸ 12 λέξεων, ἔπραπε νὰ μου
στοιχῆς 60 λεπτά.) Ἑλληνοδία Κόσμου (εἶπε εἰς
τὸν νεόν, ποῦ ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν σου διατὶ
δὲν ἔλαβες τὰ βιβλία τοῦ ἔσταται δ, τὴν ἐξήτη-
σαι.) Γεωργίου Σ. Ταυριότην (ἀπὸ τὰ τρεῖς
ψευδώνυμα, κανὲν δὲν εἶνε ἐλευθερὸν στείλέ
μου ἄλλα.) Παρθενίνα (τὸ τετράκιον μετ' τὸ δελ-
τέριον διεσκαυώθησαν, σπαλένεα συγχρόνως,
μὴ ἀνησυχῆς.) Ἄνθος τοῦ Μαίτου (θερμοτάτος
ευχαριστίας διὰ τὸ ἐσπιθώμα, καὶ ἐκ μέρους
τοῦ κ. Ξενοπούλου δι' ὅσα κολλαστικὰ γρά-
φεις.) Φασμαλάκη (ἀδυνατοὶ φαντασθῶ ἂν εἶ-
χαν τὴν ἀπαιτησὶν θλαὶ νὰ διερωθῶν ἡ νὶ συμ-
πληρόνουν τὰς λύσεις μετὰ τὴν ἀποστολὴν,
εἰ θὰ ἐγίνετο, ὡς εἰ χάσε σὺ μίαν λύσιν, θὰ
δὲν μὴ χάσε ἐγὼ μίαν ὅταν ἐρυνώσῃ τὰ Λυ-
σόγραμμα.) Β. Μικαῖων (ποῦ εἶνε τὸ ψευδώνυ-
μόν σου, ἀπὸ τὴν παρατήρησιν, σ.ν, φρίνεται,
ποῦ ἔχουσε τὸ καλαμῆρ, ἐξέχουσε νὰ τὸ σημει-
ώσῃς, ἔ, χιόνια πὰ μὴ περιμένῃς ἐρπύσει ἐν
ἀνοχῆς.) Ἐρμῆν, Σηπλίαν τὸν Μοσῶν (βε-
βαίως, ὑπάρχον καὶ παλῶνται πρὸς 15 λεπτά
ἔκαστον.) Ἀγγεῖαν Ἀθηνῶν (τὰ ὄχι εἶνε εἰς
τὴν ῥαχὴν τοῦ Ἀνατῆ, διότι θὰ γίνῃ καμποι-
ρῆς) τὸ λῆθος ἦτο ἰδικόν μου ἀλλὰ σήμερον δια-
βωνεταὶ Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον (τὰ ἔσταν
λα.) Ἀγγεῖαν (χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθῃς μετ' ἄλλο
καλλίστους καὶ ἐνδοξοτάτους φίλους μου.) Τρι-
πόλεμον (δὲν ἀμφιβάλλω θὰ θὰ ἔγινες καλῶ

καὶ δεῖ θὰ ἐξήγῃς ἀπὸ τὸ σπίνι.) Ἀνθισμένην
Λυγαριὰν (ἐπιλήθῃς μου τὴν μικρὸν Ἠλέκτραν
σήμερον περὶ φανερόνται καὶ ἡ δευτέρα ἀνε-
ψία τοῦ κ. Βύρου· ἀλλὰ θὰ μου πῆς: τί ἀνε-
ψία εἶνε καὶ αὐτὴ ἡ ἔξῃς; ὁ Δουνοῦς λοιπὸν εἶ-
χε δύο θυγατέρας; — ἂ, δὲν ἤξεύρω, αὐτὴ εἶνε
μυστήρια) καὶ θὰ τὰ μάθεις ἀργότερα.) Πα-
τριτὸν Βαρκάρην (τὰ ἔσταται: τὰ φύλλα τοῦ πε-
ρὶ οὗ ἐρωτῆς στέλλοντα εἰς Σύρον, νὰ φυλάτ-
τῃς τὰ αἰνίγματα, ποῦ κἀνεῖς, καὶ θταν θὰ
προηρηθῇ ὁ Διαγωνισμὸς, θὰ ἰδῆς ἄλλους τοὺς
θρους.) Βρυγόμενον Ἄστρον (ὄρατα τὰ Π.
Πνεύματα, ἀλλὰ ἔχον τὸ κακόν, εἰ. ἐν ἀ-
γνοία σου βέβαια, τὰ ἰδημοσίευσαν καὶ ἄλλο-
τε.) Ἀγγὸ Μενεξεδάκι (ὄχι) θὰ σε παρακα-
λέσω νὰ μὴ ἐπιμύνης εἰς τὴν πρότασιν σου,
δὲν ἀξίζει νὰ ἐπιμεν τὸσον μεγάλον ψέμα... ἔ-
στω καὶ ἄλλῳ εἰμπερὶ νὰ μὴ ἀνακαλύψω
καὶ νὰ μὴ παρεγγύσω.) Κωνστατίνον Σ.
Ρεπεσσῶν (τὸν μικρὸν μου φίλον ποῦ θταν μετ'
διαδῶρ, νομίζει εἰτι πρῶτῃ λουκούμι καὶ πίνει
κρύο νερὸ ἀλλὰ διατὶ δὲν ἰσημείωσε καὶ τὸ φευ
διανόμον του;) Προχωματὸν Σμύρνης (ἔσταται
εἰ, τὴν ἐξήγησε, ἡ ἐπιστολή σου μετ' διέθεσε κλ-
λιστα διὰ σέ, θὰ ἐνδομοσιεύσῃ δὲ καὶ οἱ συνά-
δελφοί σου θταν μάθουν θὰ τοὺς ἀποκαλέσῃς ἄ-
δελφοί;) Κορινθαῖον Ἐρωτῆ (ὄρατα: τὰ
Παιδικὰ Πνεύματα: νὰ μου φιλῆγῃ τὴν ἀδελ-
φούλα σου.) Θαλασσιτὸν Ζωγράφον ([ΕΕ] διὰ
τὴν ἀποκρητικὴν περιγραφὴν, σωστὰ δσα λέγεις
περὶ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παιδῶν, ἀλλὰ εἰ νὰ
πρωτοκάμωμεν; ἐν ἔξῃς τὴν παρομιαν: «δ-
ποιος κληγῆ πολλοὺς λαγοῦ, δὲν πιάνει κανένας».)
Μαργαρίον Ἀγγελὸν (εἶνε, καὶ εἰμπερὶ νὰ
στείλῃς τετράκιον διεδίδοσα πρὸς τοὺς νέους
μου συνεργάτας Ἀριάστην καὶ Ἀντωνίον Κ. τὰ
συγχαρητήρια σου.) Ἐνδοκίτη Φαρμάκιν, Παι-
δικὴν Ἰακύνθου (νομίζω καὶ αἱ εἰς εἶχε ἄ-
δελφόν: ἀλλ' ἀπὸ τὰς φιλονεικίας αὐτὰς ἴσα-
φαίνεται θὰ μάγαπατε τὸσον πολὺ καὶ αἱ δύο,
ὡς εἰ δὲν ἤξεύρω ποῖαν νὰ μάλλωσῃς.) Νοσταλ-
γοῦσαν Ἑλληνοδία (ὄχι, καμμία ἔκκλησις δὲν ἐ-
τοιμάζεται ἐδῶ) τὸ μυθιστόρημα ἐδημοσιεύθῃ ἀ-
νωμόμως: εἶνε δυνατόν ὁ Ἀνατῆς νὰ ἔγραψεν
ἀγγλικὸν μυθιστόρημα, τὸ πολὺ-πολὺ θὰ ἔγραψεν
ἐλληνικόν.) Ἀπόστορον τοῦ Νέστορος ([Ε] τὸ
καίμενον τὸ ἔτος) πῶς τὸ ἐλυπήθηκα ἡ ἐπιστο-
λή σου φανερόνται τὴν ἄκρα σου εὐασθησῆσαν.)
Ναυτοκῆρ (δὲν ἔλαβες τὸ δελτέριον τοῦ κ. Πα-
παδοπούλου; ὁ κ. Φαίδων σ'εὐχαριστεῖ ἔγκαρ-
δίως: εἶπα εἰς τὸν συνεργάτην μου Ἀντωνίον
Κ. πῶσον σὺ ἔρασε τὸ Μαργαριτάρου) Ἐ-
ρωτὸν Ναυτολέντα (θὰ λῆθῃς, μὴ ἀνυπο-
μῆς: εἰς τὸ Ἄθρον Βραβεῖον, τὸ Α Βραβεῖ-
ον τῶν ἄλλων Διαγωνισμῶν) θτεῖ ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ, οἱ δὲ Ἐπιτοὶ ἀδιακρίτως λογαριάζ-
ονται ὡς εἰ δεκάτον ἔκτον.) Φιλοτάτριδα Ἰ-
άδα (ἀνεκοίνοσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ.
Ξενοπούλου, ὁ ὅποιος κατε-θεουσιάζῃ καὶ σ' εὐ-
χαριστεῖ θερμῶς: σὺ ἔστε ἄε ἐκ νέου Ἀγγεῖαν.)
Ἀνοσιετικὸν Λουλιόδι (ἤθελα νὰ μου γράψῃς
συχρότερα.) Τικ-Τακ (ἔλαβα τὰ ἔξ γραμματῶ
σημα.) Μαρίαν τοῦ Φαλήρου κτλ. κτλ.

Εἰς ἕκασ ἐπιστολῆς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Φε-
βρουαρίου θάπαντῶσε εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, εἰς τὸν ὅποιον δὲν νὰ γράψω-
σαι λύσεις τῶν οἱ διαγραφέντων, καλεῖται ἐν
τῷ Γραμμῆν μας εἰς φωνήλων, ἐν ἕκαστος
παρέχει 20 φύλλα καὶ τμήματα γρ. 1

85. Αεξίγγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου ἦτο πλοῖον εἰς τοὺς ἀρχαίους
[χρόνους]
Τὸ δευτέρον συρῆκε... καὶ ἄρσαν εἶνε τῆλλο.
Τὸ τέταρτόν μου πόλις, γνωστὴ εἰς τοὺς συγχρόνους,
Καὶ τ' ὄλον ἄλλη πόλις ποῦ πῆρες ἂν δὲν σφάλω.
Ἐστέλη δὲ τῆς Πικραμένης Καρδούλας

84. Πνευματόγραφος.
Ἐπὶ τῆς γῆς εὐρίσκουμαι, ἐάν δὲν με περῆξῃς,
Καὶ εἰς συνόχας θὰ με ἰδῆς, τὸ πνευμά μου ἂν
[ἀλλάτῃς].
Ἐστέλη δὲ τῆς Βότσορη

85. Ἀναγραμματισμοί.

Ὅποιος θέλει ἀπὸ σῶς
Ἐνὰ φέρι νὰ... ἀσπίρη,
Εἶνε εὐκολὴ δουλειά,
Ἄς τὸ ἀναγραμματισμῷ.
Ἐστέλη δὲ τῆς Σοφοῦ Πεισιπύ

86. Αἰνίγματα.

Τὶ τὸν κόσμον ἀπαντάται
Ὅπου δύο φορές γεννάται;
Ἐστέλη δὲ τῆς Ρωμικῆς Ασκασάτου

87. Αἰνίγματα Δημόσιας.

Τοῦ πατρός τὰ γένια
Μὲ ἄτῃ γῆ χωρμένα.
Ἐστέλη δὲ τῆς Σωφιστῆς Νυκῆς.

88. Δεκτυπῶν

- 1. — Βασιλεὺς τις τῶν ἀρχαίων.
- 2. — Ζῶν τὶ ἐκ τῶν χερσαίων.
- 3. — Ἦρωκ μέγας ἐκστρατείας.
- 4. — Κρίτος τὶ τῆς Γερμανίας.

89.—91. Συμπλήρωσις Φροδῶων.

- 1. — τὸ — καὶ — ἐστὶ —
- 2. — περὶ — οὐδέτις —
- 3. οὐ; — Κύριος —

92. Κεκρυμμένον Φαγητόν.

Ὁ κ. Ν. ἐπιστρέφει τὴν ἔσπεραν εἰς τὴν οἰ-
κίαν του καὶ ἐρωτᾷ τὸν ὑπηρετήν, ἂν ἔχη κανὲν
φαγητόν.

- Μάλισσα, κύριε, ἔχει.
- Καὶ τί φαγητόν εἶνε;
- Εἶνε ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ ἔδωκα καὶ τὸν ἀδελ-
φόν σου, τὸν κ. Ασκῶν. Ἡ Κατίνα, ἡ μαγει-
ρισσα, τῆρῃσας, καὶ ὁ κ. Λουκῆς ἔμεινε πολὺ
ευχαριστημένος.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε, θὰ μου πῆς πῶς το λένε;
— Τὸ ἔλασσα, κύριε. Πῶτῃστε κανένα συν-
δρομητῆν τῆς Διαπλάσεως νὰ σὰς το πῆ.
Ἐστέλη δὲ τῆς Ἀσπαρδαλίου Ρόδου

95. Φωνηεντόλιπον

τ - στρβ - τ - ζλ * φτ - τ - σζ
Ἐστέλη δὲ τῆς Ἠλικίτης Α. Ἀναγνωστοῦ

94. Γρίφος

τοῦ
δ Φαί : τ :: X μὰ ὦ ! : Βόλος ἔτῃν! εὐάν!
ῥδ

93. Μαγικὴ Εἰκόδι.

Ζητῆται ἡ λύσις τῆς ἐν σελ. 72 δημοσίεω-
μένης Μαγικῆς Εἰκόδος. Τὸ κεκρυμμένον πρῶ-
σμον θὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Λυσοχάρ-
του, ἄνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Λύσεων τοῦ φύλλου 8.
- 11. Ὅρατος (ὄρω, πῶς). — 12. Αὐχὴν (αὐ,
χῆν.) — 13. Ἀνεκρῦ, ἄντικρῦ, ἄντικρῶ. —
14. Χίος. — 15. ἦτος. — 16. Χίος.
- 18. Α 16—17. 1. Ὁ Κρόνος ἦτο
θεός. 2. Ἡ φιλὴ εἶνε
ΒΑ Η Μ Α πνεῦμα. — 18. Ἰπαθὴ
ΚΑ Λ Α Μ Ο Σ κορυφαῖόν. — 19 :

23	25	64	8	80
64	62	50	16	8
90	9	25	24	52
8	42	41	108	1
15	62	20	44	59

20. Τῆ ἀντα-
λαγῇ διὰ τοῦ ε
σχηματίζεται ἡ
φράσις: ἄστα-
τα τὰ τῆς εὐ-
χης. — 21. Διὰ
τοῦ ο σχηματι-
ζονται αἱ λέξεις:
φῶρος, ἄγκος,
ἔρχος, ὄγκος,
κομῶς. — 22
Εὐμάρτεον θῆ-
ρει μὴ εὐπάρτε-
ον. — 23. Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόδος δημο-
σιεύεται εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ παρόντος
φύλλου.